FINLANDS SENATS
LIVSMEDELSEXPEDITION

Helsingfors
den 30 september 1918.

Cirkulär N:o 27.

Till Livsmedelsmyndigheterna.

Då situationen i landet för närvarande är sådan, att det är nödvändigt så fort som möjligt få alla disponibla livsmedel hopbragta för militärens behov och till konsumtionscentra, får Livsmedelsexpeditionen härmed meddela livsmedelsmyndigheterna följande:

Livsmedelslagens 16 §.

Då Senaten fattat beslut om någon varas överlåtande till staten, utan att samtidigt bestämma överlåtelsetiden, skall Livsmedelskommission enligt Livsmedelslagens 16 § genom kungörelse, som i varje kommun bör på lämpliga ställen (kommunalstuga, kyrkbacke, tingsställen, gästgiverier m. m.) anslås, för allmänheten tillkännagiva, var och när varuinnehavaren skall överlåta varan och vem som å statens vägnar äger emottaga densamma. Har Senaten redan fastställt överlåtelsetiden bör därom likväl tillkännagivas på sätt ovan nämnts.

Livsmedelslagens 17 §.

Med avseende å tolkningen av Livsmedelslagens 17 § bör observeras, att därest Senaten inom 30 dagar efter någon varas beslagtagande förordnar om varans överlåtande till staten, utan att Senaten samtidigt fastställer överlåtelseterminen, förblir beslaget fortfarande gällande under obestämd tid och återgår först efter 30 dagar, räknat från den dag, som Livsmedelskommissionen i sin kungörelse bestämt till överlåtelsetid, såframt varan under denna tid av orsak, som ej beror av varuinnehavaren, icke överlåtits till staten. Uraktlåter således varuinnehavaren att hämta varan till överlåtelseplatsen eller tredskas, skall beslaget fortfarande gälla under obestämd tid. Har Senaten bestämt överlåtelsetiden, räknas tiden för beslagets återgång från den av Senaten fastställda överlåtelsedagen.

Livsmedelslagens 18 §.

Vidkommande Livsmedelslagens 18 § bör iakttagas, att densamma ej kan tillämpas å vara som förordnats att överlåtas till staten, utan endast å sådan vara, vilken åsatts maximipris och som innehavaren är berättigad utan särskilt tillstånd avyttra. Vid tillämpningen av sagda paragraf bör däri stadgade formella förfaringssätt noga iakttagas. Då således en vara i stöd av nämnda paragraf skall säljas, bör Livsmedelsnämnden därom till

Livsmedelskommissionen göra skriftlig anmälan, upptagande varuinnehavarens namn och hemort ävensom varumängden. Därpå bör Livsmedelskommissionen å handlingarna anteckna förordnandet om varans beslagtagande och samtidigt av varans innehavare infordra förklaring, t. ex. inom 3 dagar efter delgivandet, och återsända handlingarna i avseende å delgivande till Livsmedelsnämnden. Livsmedelsnämnden bör delgiva dessa handlingar varuinnehavaren på sätt i sista meningen i 2 mom. 31 § Livsmedelslagen nämnes, genom tvänne förtroendemän, vilka om delgivandet böra göra anteckning å handlingarna. Sedan varuinnehavaren avgivit sin förklaring, böra handlingarna i och för avgörande omedelbart återsändas till Livsmedelskommissionen. Likaså böra handlingarna, även om varuinnehavaren ej skulle avge förklaring, omedelbart efter den för förklaringens avgivande fastställda terminens utgång, returneras till Livsmedelskommissionen. Först härefter är Livsmedelskommissionen, då skäl därtill anses föreligga, berättigad förordna om varans försäljning. Självfallet är Livsmedelskommissionen av eget initiativ även berättigad utfärda förordnande om beslag, men bör sedan ovanbeskrivna förfaringssätt iakttagas. Då frågan gäller vara som omedelbart behöves, t. ex. för militära ändamål, kan varan, sedan Livsmedelskommsionen utfärdat slutlig resolution, till maximipris rekvireras av vederbörande, men bör den i annat fall försäljas på innehavarens bekostnad. Beroende på varans beskaffenhet kan den tvångsrekvireras eller säljas även till högst 10 % under maximipriset. Är varan av sådan beskaffenhet, att den kan förskämmas innan ovanbeskrivna förfaringssätt hinner tillämpas, kan den även tidigare försäljas. Är varan underkastad reglementering bör likväl observeras, att densamma får försäljas endast genom livsmedelsmyndighet och med iakttagande av de för handeln med ifrågavarande varor gällande bestämmelser.

Livsmedelslagens 23 §.

Med avseende å 2 och 3 mom. 23 § i Livsmedelslagen bör observeras, att livsmedelsnämd kan utan Senatens förordnande, även mot varuägarens vilja, låta anställa inventering endast i fall någon vägrat lämna antingen muntligen eller på annat sätt äskade uppgifter eller om skäl föreligger att betvivla gjord anmälans sanningsenlighet. Som sådant skäl är tillfylles, att det t. ex. enligt odlingsarealen och den å orten överhuvud erhållna skörden är uppenbart att någon innehar mera spannmål än vad han uppgivit eller då, att döma av arbetsredskapen och det arbete, som å någon lägenhet veterligen utförts, kan antagas att å lägenheten finnes mera tröskad spannmål än vad uppgivits.

Vad sedan de olika varorna beträffar bör följande observeras:

Spannmål.

Beträffande spannmål kommer Livsmedelsexpeditionen med det snaraste att utfärda förordnande om allmän inventering och i samband därmed närmare föreskrifter rörande spannmålens insamlande, men bör spannmålsinsamlingen likväl energiskt fortsättas liksom förut tills annorlunda förordnas.

Hö, halm, potatis o. a. maximpris åsatta varor, rörande vilka förordnande om överlåtelse till staten ej utfärdats.

Då särskilt vår militär är i trängande behov av främst hö, halm och potatis, böra livsmedelsmyndigheterna, såvida sagda varor på annat sätt ej erhållas, anskaffa dessa på sätt Livsmedelslagens 18 § omförmäler. I synnerhet böra livsmedelsmyndigheterna, så snart de erhålla vetskap om att någon till salu utbjuder nämnda varor och ej vill sälja dem åt livsmedelsmyndigheterna för maximipris, omedelbart skrida till uti nämnda lagrum förutsatta åtgärder. Likaså bör för odlares räkning som eljes veterligen innehar hö och potatis betydligt utöver det egna behovet, sagda varor i fall av behov försäljas enligt Livsmedelslagens 18 §. Vid tillämpning av nämnda lagrum bör odlaren minst få behålla: *hö* 10 kg för varje häst och 5 kg för nötkreatursenhet[1]) om dagen, nödig mängd *halm*, enligt Livsmedelsnämndens prövning, samt 6 hektoliter *potatis* för varje person om året ävensom dessutom sedvanligt utsäde och potäter, vilka i diameter äro mindre än 2 cm. Konsumtionsperioden beträffande hö och halm räknas till den 15 juni 1919.

H. G. Paloheimo

Johan Hallonblad.

---

[1]) Som nötkreatursenhet betraktas varje fullvuxen ko, tjur eller oxe samt antingen 2 kvigor, 4 kalvar eller 8 får.